

Проблеми вдосконалення підготовки фахівців у галузі фізичної культури й спорту

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини (м. Умань)

Постановка наукової проблеми та її значення. Нині в системі освіти інтенсивно відбувається пошук способів підвищення ефективності навчального процесу для максимального наближення систем підготовки випускників вищих навчальних закладів до моделі професіонала [3; 4; 9; 10].

Аналіз проблеми професійної підготовки фахівців у галузі фізичної культури й спорту свідчить, що в наукових дослідженнях вона розглядається з точки зору виконання конкретної професійної діяльності, оволодіння сукупністю знань в освітній сфері «Фізичне виховання, спорт і здоров'я людини», розвитку емоційно-ціннісних відносин, моральних норм та вміння передачі цих знань і цінностей фізичної культури учням.

Особливістю фізкультурної освіти є те, що студент повинен не тільки засвоїти знання, але й оволодіти руховими вміннями та навичками, які вимагають відповідної фізичної підготовленості, а також уміннями передати свій руховий досвід школярам [1; 2].

Отже, фізкультурна освіта як особливий вид соціокультурної діяльності функціонує на «перехресті» сфери пізнання, у якій репродукована логіка об'єктивної реальності та діяльності викладання як специфічної сфери життєдіяльності людини [5; 6].

Згідно з трактуванням Т. Ю. Круцевич, О. М. Мельник, справжня освіта повинна забезпечувати студенту синтез пізнання й оцінки. Соціальний сенс освітньої діяльності полягає в забезпеченні двох основних процесів: передача учням соціального досвіду та перетворення навколишньої дійсності в особистий досвід. Процес передачі соціального досвіду реалізується через спеціально організовану педагогічну діяльність.

Аналіз досліджень цієї проблеми. Дослідники вказують, що випускники профільних ВНЗ не готові до діяльності тренерів або вчителів у сфері ФКіС. Найчастіше зазначається, що причина цього – недостатній рівень мотивації студентів до навчання й подальшої професійної діяльності. Для подолання цієї проблеми потрібно впроваджувати в освітню систему новітні методи підготовки фахівців, спрямовані на розвиток мотиваційної сфери особистості майбутнього фахівця.

Для ефективної та якісної підготовки справжніх фахівців потрібно постійно займатись удосконаленням існуючих систем навчання й розвитку особистих якостей майбутніх спеціалістів. Саме тому слід регулярно аналізувати наявні методи підготовки фахівців фізичної культури та спорту, а також знайти нові, альтернативні методи, які мають гарні перспективи для впровадження, але ще не випробувані часом, – для констатації їх ефективності.

Аналіз проблем, які виникають у напрямі підготовки фахівців у сфері фізичної культури та спорту, а також пошук можливих рішень із використанням сучасних ефективних методик співпраці й навчання майбутніх спеціалістів спонукає, зокрема до того, щоб проаналізувати методологічні рішення, які дають змогу розвивати в студентів необхідні риси для професійної діяльності у сфері ФКіС.

Завдання роботи – проаналізувати особливості професійної діяльності викладача фізичного виховання та проблеми вдосконалення підготовки фахівців у галузі фізичного виховання й спорту.

Методи та організація дослідження. Основними методами дослідження, що використовувалися в цій роботі, є аналіз літературних джерел, а також синтез методичних рішень на основі різних джерел інформації.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Проблеми підготовки кадрів у галузі фізичної культури та спорту постійно перебувають у полі зору фахівців як у Росії, так і в Україні.

Аналізуючи сучасний стан вищої освіти в країнах пострадянського простору, А. М. Тихонов, А. В. Баженов указують на повну відсутність взаємозв'язку між професійною освітою, науково-дослідною роботою й практичною діяльністю. Ця обставина посилює невідповідність змісту освіти та освітніх технологій сучасним вимогам і завданням забезпечення конкурентоспроможності освіти на

світовому ринку освітніх послуг, що негативно впливає на готовність вітчизняної системи освіти до інтеграції у світовий освітній простір [8].

До такого висновку приходять й українські вчені Е. Л. Можаяєв, С. О. Рясса. Хоча Україна й приєдналася до Болонської конвенції, модернізація національної системи вищої освіти має тільки деякі спільні ознаки з Болонським процесом, а з більшості напрямів вона йому не відповідає.

Перебудова національної системи освіти, у тому числі й фізкультурної, у напрямках, позначених Болонською декларацією, вимагає виділення пріоритетних напрямів її удосконалення.

Аналіз наукових публікацій з оптимізації освітнього процесу підготовки фахівців у сфері фізичної культури та спорту свідчить про їх різноманіття.

В освітній сфері «фізичне виховання, спорт і здоров'я людини» в Україні підготовка здійснюється за трьома напрямами: «фізичне виховання», «спорт» і «здоров'я людини», які, зі свого боку, на рівні магістратури діляться ще на кілька спеціальностей. Кожна з них (викладач фізичного виховання, тренер із виду спорту, викладач фізичної реабілітації та ін.) має також свої специфічні особливості.

Дослідження Ю. В. Коваленко свідчить про неготовність випускників фізкультурних ВНЗ на високому професійному рівні керувати процесом фізичного виховання школярів. Науковець виділяє умови підвищення ефективності професійної підготовки студентів, які освоюють цю спеціальність:

- формування професійної готовності студентів до фізичного виховання дітей шкільного віку, суть якої полягає в єдності мотиваційного (сформованість інтересу й потреби до майбутньої професії, до здорового способу життя); когнітивно-діяльнісного (професійні знання, уміння та навички), особистісного (професійно значущі якості особистості), здоров'язберігального (рівень фізичного здоров'я, функціональної підготовленості) компонентів з урахуванням їх взаємодії;
- інтеграція знань загальних основ фізичного виховання й особливостей психофізичного розвитку школярів;
- реалізація специфічних принципів пріоритету особистості майбутнього фахівця, безперервність і багаторівневість освіти, необхідність інтенсифікації навчального процесу, урахування специфіки майбутньої професії.

Досить серйозною проблемою є підготовка фахівців з адаптивного фізичного виховання.

Нині в Україні функціонує 385 спеціальних загальноосвітніх шкіл та шкіл-інтернатів із контингентом 48,5 тис. осіб. Щороку зменшується на 1–2 % кількість вихованців інтернатів для дітей з особливими потребами, що пов'язано з їх інтеграцією в загальноосвітні навчальні заклади.

Водночас, орієнтуючись на світовий досвід, в Україні все більше використовується спільна форма навчання та виховання дітей з особливими потребами та їхніх здорових однолітків. За даними О. М. Мельник, із 100 тис. дітей з особливими освітніми потребами, які інтегровані в загальноосвітні школи, 45 % становлять діти-інваліди. Вони мають проблеми розумового розвитку, сенсорні порушення (глухі, зі зниженим слухом, сліпі, слабозорі), із порушенням опорно-рухового апарату. Однак організаційно-методичні основи навчального процесу в загальноосвітніх школах орієнтовані на дітей, які нормально розвиваються, оскільки проблема визначення особливостей побудови й методики занять фізичною культурою з дітьми з особливими потребами в навчальних програмах підготовки вчителів фізичної культури залишається нерозв'язаною.

У цілому питання професійної підготовки фахівців у сфері фізичної культури й спорту розкрито в численних роботах. Деякі з них обґрунтовують зміст навчальних дисциплін.

Звертали увагу на модульно-рейтингове навчання; рейтинговий контроль у процесі навчання; упровадження оцінки ECTS (Європейська кредитно-трансферна система) в систему фізкультурної освіти; психолого-педагогічні основи професійної підготовки.

У науковій літературі особливу увагу приділено особистісному підходу, який забезпечує розуміння, пізнання, розвиток і самореалізацію особистості майбутнього фахівця в його цілісності та гармонійності. Це можливо за умови особистісно спрямованої трансформації форм і методів навчально-виховної роботи у вищих навчальних закладах [7]. Зазначено, що принцип особистісного підходу, покладений в основу побудови особистісно орієнтованої професійної підготовки майбутніх фахівців сфери фізичного виховання й спорту піднімає останню на новий, більш якісний рівень функціонування.

Особистісно орієнтована освіта майбутніх фахівців у фізичній культурі й спорті реалізується в діяльності, яка має й зовнішні атрибути спільності та своїм внутрішнім змістом передбачає співпрацю, саморозвиток суб'єктів навчального процесу, виявлення їхніх особистісних функцій.

Особистісно орієнтована освіта відрізняється від традиційної, яка переслідує мету функціональної, предметно-речової освіченості людини, котра використовує особистість у якості засобу, що

розглядає механізми особистісного існування особи: рефлексію, вибірковість, відповідальність, автономність та ін. як самоціль освіти. Цій меті, урешті, підпорядковано змістовні й процесуальні компоненти традиційного методу освіти.

На думку Є. М. Губіної, основною процесуальною характеристикою особистісно орієнтованої освіти є навчальна ситуація, яка актуалізує та робить затребуваними особистісні функції учнів. В. В. Сериков й Е. А. Крюкова пропонують використання різнорівневих особистісно орієнтованих завдань; засвоєння змісту в умовах діалогу особливої дидактико-комунікативного середовища, що забезпечує суб'єктно-сміслову спілкування, рефлексію, самореалізацію особистості: імітацію соціально-рольових і просторово-часових умов, що вимагають від студентів прояву особистісних функцій в умовах внутрішньої конфліктності, змагання («Технологія імітаційних ігор»).

Розвиваючи теорію особистісно орієнтованого навчання, В. В. Лобачов і А. А. Вербицький звертають увагу на компетентнісний підхід, виділяючи три групи професійно-педагогічних компетенцій: компетентності, що належать до самого себе як особистості, як до суб'єкта життєдіяльності; компетентності, що стосується взаємодії людини з іншими людьми; компетентності щодо діяльності людини, яка проявляється у всіх її типах і формах [9]. Для реалізації компетентнісного підходу В. В. Лобачов пропонує інноваційну педагогічну технологію, називаючи її «квазіпрофесійною технологією навчання». Суть технології полягає в тому, що в базові спортивні дисципліни впроваджувалися елементи теорії й методики фізичної культури в школі.

В основу квазіпрофесійної технології покладено такі психолого-педагогічні принципи (Ю. М. Орлов):

- 1) імітаційного моделювання умов професійної діяльності;
- 2) принцип спільної діяльності учнів;
- 3) принцип діалогічного спілкування, як необхідна умова розв'язання навчальних проблем, підготовки та прийняття узгоджених рішень тощо;
- 4) принцип проблемності;
- 5) принцип двоплановості ігрової навчальної діяльності, згідно з яким діяльність професійного характеру, виконувана студентами в квазіпрофесійній роботі, носить одночасно діловий та ігровий характер.

Продовжуючи тему компетентності, наводимо дані А. М. Тихонова, який указує, що сучасний учитель не відповідає вимогам нинішньої освіти саме низьким рівнем суб'єктивного контролю й невмінням розв'язувати проблеми, що є однією з ключових компетентностей [8].

Те саме стосується й іншої ключової компетентності – комунікативної та психологічного здоров'я. Індикаторами комунікативної компетентності автор вибрав способи вирішення конфліктних ситуацій і вміння давати словесну інструкцію в усній та письмовій формах. У результаті досліджень науковець приходиться до висновку, що вчителі в основному не можуть відмовитися від авторитарної школи, понад 60 % не змогли прийти до суб'єкт-суб'єктних відносин з учнями. На практиці виникають проблеми із застосуванням принципів демократизації, гуманізації та діяльнісного підходу [8].

Досліджуючи самоактуалізацію (або психологічне здоров'я за – А. Маслоу), А. М. Тихонов зауважує, що вчителів фізичної культури переважно відрізняють середні показники за всіма шкалами, що є нормою, крім самоповаги й самосприйняття. Середні дані за цими шкалами відповідають самоактуалізуючим особистостям, що ускладнює вихід на міжособистісний рівень спілкування. Тому уявлення про природу людини в них не таке райдужне, як про себе.

У роботі Е. В. Самойлової звернуто увагу на доцільність переорієнтації акцентів освітнього процесу у ВНЗ з оцінки знань дидактичних одиниць Державного освітнього стандарту на розуміння компетенції фахівця з вищою освітою, конкурентоспроможного на ринку праці й затребуваного роботодавцем.

Учений конкретизує проблему цілепокладання професійної успішності майбутнього фахівця в галузі фізичної культури з виявленням основних причин:

- відсутність інформації про алгоритм постановки професійних цілей;
- відсутність методичного супроводу постановки професійних цілей;
- відсутність технологічних знань, умінь і навичок постановки професійних цілей;
- відсутність традицій постановки професійних цілей у професійному соціумі.

Перераховані вище причини відсутності прогнозованої професійної успішності призводять до інтуїтивного підходу до формулювання професійних цілей, неефективного плану професійного розвитку, що ускладнює професійну самореалізацію.

На відсутність концепції організації самоосвітньої діяльності студентів звертають увагу О. Л. Карпова та Є. Ю. Скочиллова. Науковці провели теоретико-методологічний аналіз проблеми, визначили вміст компонентів самоосвіти студентів, розробили критеріально-діагностичну базу. Ними теоретично обґрунтовано комплекс педагогічних умов сприяння самоосвітньої діяльності.

У ході експериментального дослідження апробовано основні функції взаємозалежної аудиторної й позааудиторної діяльності: мотивуючі (задоволеність студентів власними досягненнями); інтегруючі (з'єднання загальних і спеціальних міжпредметних знань); накопичувальні (освоєння соціального досвіду людства, збагачення додатковими знаннями та навичками спілкування); компенсаторні (подолання недоліків вузькоспеціальної освіти та особистісного розвитку); практичні (освоєння різних способів діяльності); розвивальні (удосконалення особистісних і професійно значущих якостей, розвиток досвіду самостійного проектування власної життєдіяльності).

Згідно з даними практичних досліджень учених, розроблено організаційно-методичні умови, що сприяють формуванню мотивації до покращання професійної та спортивної підготовленості студентів, які освоюють професію вчителя фізичної культури [6; 7; 9].

Експериментальні умови включають:

- орієнтацію на професіограму фахівця з фізичного виховання та спорту;
- активізацію творчої діяльності студентів при освоєнні теоретичних профільних дисциплін навчального плану;
- активізацію практичної діяльності студентів для вдосконалення спортивної майстерності.

Для реалізації умов, що сприяють формуванню мотивації до підвищення професійно-прикладної фізичної підготовки студентів III курсу, розроблено й уведено в навчально-виховний процес аудиторні та позааудиторні заходи.

Професіограма фахівця з фізичного виховання й спорту передбачає виконання таких завдань:

- а) студенти повинні скласти перелік фахових якостей спеціаліста з фізичного виховання та спорту, необхідні для роботи вчителем фізкультури в школі й тренером із виду спорту, порівняти їх, знайти спільні та відмінні риси; б) виконати самоаналіз цих якостей у себе; в) визначити їх необхідність; г) назвати, що подобається в професії вчителя фізичної культури та що не подобається; г) назвати, що подобається в професії тренера з виду спорту й що не подобається;

Активізації творчої діяльності студентів при засвоєнні профільних теоретичних дисциплін можна досягти, поставивши студентам такі завдання: а) виокремити характерні ознаки індивідуальної фізичної культури людини; б) укласти питання для вікторини за олімпійською тематикою для школярів молодшої, середньої та старшої школи; в) провести конкурс на кращі запитання в групі; г) укласти кращі запитання для вікторини для проведення її під час педагогічної практики в школі; д) для підготовки й проведення загальнофакультетських ігор знавців спорту «Що? Де? Коли?» провести конкурс на найскладніші й найцікавіші запитання про історію спорту, досягнення спортсменів, медико-біологічні факти.

Активізація практичної діяльності з підвищення спортивної майстерності передбачає: а) урахування спортивних досягнень не тільки при вступі до ВНЗ, а й під час навчання на кожному курсі; б) обов'язкову участь студентів у спортивних змаганнях усіх рангів залежно від рівня кваліфікації; в) обов'язкове отримання звання «Суддя зі спорту»; г) участь у суддівстві змагань; г) ведення щоденників самоконтролю свого фізичного стану та фізичної підготовленості; д) виставлення оцінок за загальну й спеціальну фізичну підготовленість на практичних заняттях з обраного виду спорту; е) обов'язкову організацію та проведення змагань із видів спорту серед школярів під час педагогічної практики в школі.

Говорячи про зміст професійної підготовки студентів, А. М. Куликова дає визначення технології навчання, яка розглядається як проект педагогічного управління навчальною діяльністю, що забезпечує функціонування педагогічної системи згідно із заданими цілями освіти та розвитку учнів.

Дослідження автора стосується проектування змісту безперервної педагогічної практики, від якої залежить професійна підготовка майбутніх фахівців. Зміст безперервної педагогічної практики представляється як соціальний досвід, який засвоюється конкретною особистістю. Заломлюючись через внутрішній світ особистості, освоєний соціальний досвід стає суб'єктивним, маючи таку структуру:

- 1) знання особистості (когнітивний компонент);
- 2) уміння й навички (операційний компонент);
- 3) досвід творчої діяльності (креативний компонент);

4) особистісні смисли, ціннісні відносини (мотиваційно-орієнтаційний компонент).

У педагогічній практиці, на думку вченого, представлено переважно когнітивний та операційний компоненти й меншою мірою – креативний і мотиваційно-орієнтаційний. Це вимагає вдосконалення педагогічних технологій із погляду особистісно орієнтованого навчання, із висунуттям на перший план мотиваційно-орієнтаційного й креативного компонента професійної підготовки студентів.

Удосконалення особистісно орієнтованого навчання А. М. Тихонов пропонує через інтеграцію, упорядкування міжпредметних зв'язків психолого-педагогічних, загальнопрофесійних та інших блоків дисциплін освітнього стандарту.

Знаючи теоретичні основи інноваційних технологій, але займаючись на практичних заняттях зі спеціальних дисциплін за технологією традиційного навчання, випускники ВНЗ не можуть їх застосувати в практичній діяльності. Тому науковець пропонує викладачам спеціальних предметів інтегрувати знання загальних професійних дисциплін у викладання своїх курсів. Ураховуючи інноваційний характер сучасної освіти, потрібно створити інноваційне середовище в усіх курсах дисциплін.

Під час дослідження формування професійної майстерності студентів на основі особистісно орієнтованої технології освіти, А. А. Зіннатнурова (2008) звертає увагу на поняття «професійна спрямованість», яка визначається як система активних відносин особистості до обраної діяльності. Характеризується ця система інтересом, життєвими установками, пов'язаними з професією вчителя, інтересом до психолого-педагогічних наук, самостійністю й активністю, успішністю діяльності, задоволеністю нею.

Виявлено три рівні професійної спрямованості: високий визначається оптимальним поєднанням власне-педагогічної предметної спрямованості; середній рівень – переважанням предметної спрямованості; низький – наявністю предметної спрямованості й відсутністю власне педагогічної.

Високий рівень характеризується потребою студента в самоствердженні, здатністю мати відповідний рівень самооцінки, сприяють формуванню як власне-педагогічної, так і предметної спрямованості. На формування власне-педагогічної спрямованості впливає переважання потреби у визнанні, потреби зайняти своє місце в соціальному середовищі. Переважання потреби в досягненні мети, високий рівень домагань сприяють формуванню предметної спрямованості.

Висновки. Вивчення проблем професійної підготовки студентів фізкультурних спеціальностей свідчить про переважно недостатній професійний рівень випускників для роботи вчителями, викладачами, тренерами з фізичної культури чи конкретного виду спорту. Передусім, це пов'язано із мотиваційною сферою діяльності, хоча нерідко трапляється й недостатній рівень когнітивного та операційного компонента. Для подолання вищезгаданих недоліків у підготовці фахівців фізичного виховання та спорту розроблено багато сучасних методик, таких як особистісний, компетентнісний та квазіпрофесійний підходи. Незважаючи на те, що ці методики широко досліджено в теоретичному плані, усе ще досить рідко вони застосовуються на практиці взамін традиційним підходам підготовки фахівців. Також пропонуються комплекси організаційно-методологічних рішень для розв'язання проблем у підготовки студентів. Наступним кроком у піднятті сфери фізичної культури та спорту на вищий рівень повинно стати поширення застосування сучасних методик підготовки майбутніх фахівців ФКіС у педагогічній практиці та вдосконалення цих методик.

Перспективи подальших досліджень – подальше вивчення мотиваційної структури студентів, які засвоюють професію вчителя фізичної культури, тренера, її динаміки в процесі навчання у ВНЗ, що впливають на ставлення студентів до навчання й опанування професії.

Джерела та література

1. Акулова К. Ю. Педагогические условия формирования у студентов готовности к самопознанию в процессе физического воспитания : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. пед. наук : спец. 13.00.04 «Теория и методика физического воспитания, спортивной тренировки, оздоровительной и адаптивной физической культуры» / К. Ю. Акулова. – М., 2006. – 24 с.
2. Астафьев В. С. Формирование потребностей в самостоятельных занятиях физическими упражнениями в структуре физической культуры личностей / В. С. Астафьев, В. В. Борисов // Теория и практика физической культуры. – 2008. – № 8. – С. 11–15.
3. Бондар Р. Стратегія і тактика підготовки вчителя для реалізації завдань Болонського процесу / В. Бондар, І. Шашошнікова // Освіта і управління. – 2006. – Т. 9, № 3–4. – С. 24–26.
4. Давиденко Д. Физическая культура и культура здоровья студентов / Д. Давиденко // Теория и методика физического воспитания и спорта. – 2010. – № 2. – С. 65–70.

5. Клопов Р. В. Професійна підготовка майбутніх фахівців фізичного виховання і спорту із застосуванням інформаційних технологій: теорія і практика / Р. В. Клопов ; за ред. С. О. Сисової. – Запоріжжя : Запорізький нац. ун-т, 2010. – 386 с.
6. Круцевич Т. Ю. Формування фізичної культури студентів у системі фізичної освіти / Т. Ю. Круцевич, О. Ю. Марченко // Теорія і методика фізичного виховання і спорту. – К. : Олімп. л-ра, 2009. – № 2. – С. 78–81.
7. Матвійчук Т. В. Формування і виховання студента як суб'єкта фізичної культури / Т. В. Матвійчук // Інститут фізичного виховання і спорту. – Сер. 15 : «Науково-педагогічні проблеми фізичної культури / Фізична культура». – К. : НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2011. – Вип. 13. – С. 362–366.
8. Турчина Н. І. Педагогічні особливості моделей фізичного виховання студентів ВНЗ на різних курсах навчання : дис. ... канд. наук з фізичного вих. і спорту : 24.00.02 / Турчина Наталія Ігорівна. – К., 2009. – 204 с.
9. Вербицкий А. А. Контекстное обучение в компетентностном формате / А. А. Вербицкий // Психология, педагогика, филология. – 2009. – № 6. – С. 67–73.
10. Sany Choices for Study in United States / Education USA: Now to chose to study at university // The standart. Higher and professinal Education. – Sunday, SepteSber 8. – 2008. – SuppleSent 23.

Анотації

Важливу роль у сфері фізичної культури та спорту відіграє компетентність залучених спеціалістів (тренерів, учителів). Саме тому постійно шукаються все нові способи підвищення рівня підготовки спеціалістів. У статті розглянуто проблеми професійної підготовки та вдосконалення фахівців у галузі фізичної культури й спорту, проведено аналіз наукових публікацій з оптимізації освітнього процесу підготовки фахівців у сфері ФК і С. У роботі особливу увагу приділено особистісному підходу, який забезпечує розуміння, пізнання, розвиток та самореалізацію особистості майбутнього фахівця в його цілісності й гармонійності. Проаналізовано теорію особистісно орієнтованого навчання, зміст безперервної педагогічної практики, від якої залежить професійна підготовка майбутніх фахівців.

Ключові слова: педагогічна діяльність, фахівці фізичної культури й спорту, проблеми підготовки фахівців, удосконалення підготовки фахівців, сучасні методи підготовки фахівців, особистісно орієнтований підхід, компетентнісний підхід, квазіпрофесійна технологія, безперервна педагогічна практика.

Галина Гончар, Галина Безверхня. Проблемы совершенствования профессиональной подготовки специалистов в области физической культуры и спорта. Важную роль в сфере физической культуры и спорта играет компетентность привлеченных специалистов (тренеров, учителей). Именно поэтому постоянно ищутся все новые способы повышения уровня подготовки специалистов. В статье рассмотрены проблемы профессиональной подготовки и совершенствования специалистов в области физической культуры и спорта, проведен анализ научных публикаций по оптимизации образовательного процесса подготовки специалистов в сфере ФК и С. В работе особое внимание уделяется личностному подходу, который обеспечивает понимание, познание, развитие и самореализацию личности будущего специалиста в его целостности и гармоничности. Проанализирована теория личностно обучения, содержание непрерывной педагогической практики, от которой зависит профессиональная подготовка будущих специалистов.

Ключевые слова: педагогическая деятельность, специалисты физической культуры и спорта, проблемы подготовки специалистов, совершенствование подготовки специалистов, современные методы подготовки специалистов, личностный подход, компетентностный подход, квазіпрофесійна технологія, непрерывная педагогическая практика.

Halyna Honchar, Halyna Bezverkhnia. Problems of Improvement of Specialists' Preparation in the Field of Physical Culture and Sport. An important role in the sphere of physical culture and sport is given to the competence of attracted specialists (trainers, teachers). That is why scientists constantly search for new ways of increasing the level of specialist's preparation. The article examines the problems of professional preparation and improvement of specialists in the field of physical culture and sport. It was conducted the analysis of scientific publications devoted to optimization of educational process of preparation of specialists in the sphere of physical culture and sport. In the study great importance is paid to personal approach which assured understanding, knowledge, development and self-realization of a personality of a future specialist in his integrity and harmonicity. It was analyzed the theory of personalized education, content of continuous pedagogical practice from which professional preparation of future specialists depends.

Key words: pedagogical activity, specialists in physical culture and sport, problems of specialists' preparation, improvement of specialists' preparation, modern methods of specialists' preparation, personal approach, competence approach, quasi-professional technology, continuous pedagogical practice.